

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 2026

ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ανάμνηση Θαύματος Αρχαγγέλου Μιχαήλ στις
Χωναίς, Αγία Καλοδόκτη, Άγιος Φάυστος ο
Πρεσβύτερος, Άγιοι Μακάριος και Ανδρέας

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 835

ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Πρὸς Κορινθίους Β', α' 21 – β' 4 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Ματθαῖον, ΚΒ' 2-14

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων
ἐνδυμα γάμου;» (Ματθ. 22,12).

Η λέξη παραβολή, όπως κατ' επανάληψη σάς έχω γράψει, έχει μια ποικιλία νοηματικών αποχρώσεων με περίπου παραπλήσιο ενιαίο νόημα. Σημαίνει πλησίασμα, παράλληλη διάταξη, σύγκριση και αναλογία. Όταν, λοιπόν, ακούμε ή διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο για μια παραβολή, θα πρέπει να έχουμε κατά νου τις παραπάνω έννοιες. Με τους δώδεκα στίχους (2-14) από το κεφάλαιο 22 του Ευαγγελίου του Ματθαίου ο Χριστός μάς διηγείται μια παραβολή για έναν άρχοντα, για ένα Βασιλιά που έκανε τους γάμους του γιου του

και στέλνει προσκλήσεις σε φίλους και άρχοντες, για να παραστούν στο μεγάλο αυτό γεγονός. Οι καλεσμένοι στην πρώτη ειδοποίηση συμμετοχής αρνήθηκαν να έλθουν. Μάλιστα ο ευαγγελιστής Λουκάς στη δική του διήγηση για την ίδια παραβολή, παραστατικά επεξηγεί και αναλύει

τις αιτίες της άρνησης των προσκεκλημένων. Ο πρώτος αγόρασε αγρόν και πρέπει να τον δει. Ο δεύτερος αγόρασε ζεύγη βοών και θέλει να τα δοκιμάσει. Ο τρίτος είναι νιόπαντρος και δεν μπορεί να συμμετάσχει. Οι προσκεκλημένοι απαντούν πανομοιότυπα: **«ἔχε με παρητημένον»** (Λουκ. 14,18-19). Υπήρξε και δεύτερη ειδοποίηση με την επισήμανση ότι όλα είναι έτοιμα: **«λέγων· Εἶπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἴδου τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους»** (Ματθ. 22,4). Όμως κι αυτοί αμέλησαν και κάποιοι πορεύτηκαν, σ' αυτά που αξιολόγησαν ως προτεραιότητες της ζωής τους, όπως μας τα περιγράφει ο Λουκάς, ενώ οι υπόλοιποι: **«οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν»** (Ματθ. 22,6).

Η περιφρόνηση των απεσταλμένων και η εγκληματική εναντίον τους συμπεριφορά προκαλεί την τιμωρία: **«Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε»** (Ματθ. 22,7). Τότε ο Βασιλιάς έστειλε τους υπηρέτες του και τους είπε να καλέσουν και να φέρουν οποιονδήποτε. Έτσι κι έγινε και γέμισε ο γάμος μ συνδαιτημόνες. Όταν όμως μπήκε ο Βασιλιάς στην τράπεζα είδε κάποιον που δεν είχε την αρμόζουσα ενδυμασία. Νόμισε ότι κανένας δεν θα τον παρατηρήσει. Να όμως, που τον παρατήρησε ο ίδιος ο Βασιλιάς: **«Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;»** (Ματθ. 22,12). Το ερώτημα αυτό απευθύνεται και σε μας. Θεωρούμαστε χριστιανοί και ανήκουμε στην οικογένεια του Θεού, στην Εκκλησία. Είμαστε όμως όντως χριστιανοί; Μήπως στ' όνομα; Μήπως δεν καταλάβαμε, ότι έχουμε ως χριστιανοί και υποχρεώσεις; Μήπως είμαστε γυμνοί από χριστιανική στολή; Ο στρατιώτης φοράει τη στολή του και διακρίνεται. Και ο χριστιανός είναι στρατιώτης του Ιησού Χριστού. Και η στολή που τον κάνει να διακρίνεται και φανερώνει τη χριστιανική του ιδιότητα είναι η συνέπεια του βίου του.

Ανήκουμε στον Χριστό! Τι μας έχει στοιχίσει αυτό; Αξίζουμε να είμαστε χριστιανοί; Μήπως ο τρόπος της ζωής μας δίνει το δικαίωμα για κάποια θέση κοντά στο Χριστό; Οπότε το ερώτημα απευθύνεται αυστηρό από τον Κύριο σε κάθε συνεπή χριστιανό: **«Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;»** (Ματθ. 22,12). Κάποτε το ερώτημα αυτό γίνεται αυστηρότερο, διότι προχωράμε στα ενδότερα της Εκκλησίας. Φτάνουμε μέχρι τα πρόθυρα του ιερού θυσιαστηρίου. Είμαστε έτοιμοι να μετάσχουμε στο τραπέζι της Θείας Ευχαριστίας, να κοινωνήσουμε των Αχράντων Μυστηρίων. Αλλά

πώς; Έχουμε κατάλληλο ένδυμα για την περίσταση αυτή; Δεν έχουμε! Κατάλληλη προετοιμασία δεν κάνουμε. Χωρίς εξομολόγηση, χωρίς δέος, χωρίς προσευχή, χωρίς συναίσθηση βρισκόμαστε στη Θεία Λειτουργία. Και ασυνείδητα είμαστε έτοιμοι ν' ανοίξουμε το στόμα για να πάρουμε το Πανάγιο Σώμα και το Άχραντο Αίμα. Οπότε το βλέμμα του Κυρίου, του Βασιλιά της παραβολής, διαπεραστικό παρατηρεί την απροετοίμαστη ψυχή μας. Και ακούμε αυστηρά τη φωνή Του: **«Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;»** (Ματθ. 22,12). Το κατάλληλο ένδυμα για το τραπέζι της Θείας Κοινωνίας κατά τον ιερό Χρυσόστομο είναι: **«Διόρθου τὰ πλημμελήματα, καὶ οὕτω μετὰ καθαροῦ συνειδότος τῆς ἱερᾶς ἅπτου τραπέζης καὶ τῆς ἁγίας μέτεχε θυσίας»** (ΕΠΕ 30,236).

Θα αναρωτηθούμε, αγαπητοί μου, ήταν τόσο σημαντικό το ότι ο άνθρωπος εκείνος της παραβολής δεν είχε κατάλληλο ένδυμα; Η παραβολή λέγει σε μας ότι η απόφαση του Θεού να ενωθεί με μας δεν απαιτεί μόνο καλή διάθεση εκ μέρους μας, και ποιοτική εγγύτητα. Το ένδυμα του γάμου δεν είναι ευπρέπεια συνθηκών. Είναι συστατικό στοιχείο συγγένειας. Είναι οι αρετές της ψυχής που την κάνουν συγγενή με τον Θεό. Που της ανοίγουν τη θύρα του γαμήλιου δείπνου. Που της εξασφαλίζουν παράσταση και μετοχή σε ένα δείπνο αλλιώτικο από τα συνηθισμένα και στο περιεχόμενο και στη διακονία των καλεσμένων από τον Οικοδεσπότη. Η παραβολή μάς εφιστά την προσοχή στον κίνδυνο της επανάπαυσης στην πρόσκληση, που τελικά φανταζόμαστε ότι επαφίεται στα χέρια μας, για το τι θα κάνουμε και για το πώς κι αν θ' ανταποκριθούμε. Η παραβολή μάς αφυπνίζει για τον κίνδυνο να μην έχουμε «ένδυμα γάμου». Να έχουμε πρόσκληση, να είμαστε δηλαδή κλητοί, αλλά να καταργούμε και να καταστρέφουμε την πρόσκληση, αφού δε νοιαστήκαμε να γίνουμε «ἐκλεκτοί» όχι κοινωνικά, αλλά ποιοτικά: **«Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»** (Ματθ. 22,14).

Το σύνολο της παραβολής του ευαγγελιστή Ματθαίου αποτελεί συνοπτική σκιαγράφιση της ιστορίας του Ισραήλ από την αρχή μέχρι την τελική κρίση. Η κλήση του Θεού και η άρνηση του λαού να τη δεχτεί αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα της ιστορίας του Ισραηλιτικού λαού. Η φαρισαϊκή έπαρση και απόρριψη της κλήσης, μόνο την οργή του Θεού προκαλούν και τον αποκλεισμό από το δείπνο όσων αρνήθηκαν. Ας μεταφέρουμε, αδελφοί μου, το βασικό μήνυμα της παραβολής στην εποχή μας. Οι αναλογίες της παραβολής προς την πραγματικότητα της ζωής παρουσιάζουν ορισμένα παράδοξα σημεία. Είναι απίθανο όλοι οι

προσκεκλημένοι ενός οικοδεσπότη να αρνούνται την πρόσκληση. Επίσης είναι παράδοξο ότι ένας άρχοντας, αντί των αρνηθέντων, καλεί στο δείπνο του όλους τους ανθρώπους του δρόμου και του περιθωρίου. Αυτό όμως δεν πρέπει να αποτελεί πρόβλημα, γιατί και σε άλλες παραβολές, για την παράσταση της Βασιλείας του Θεού, χρησιμοποιούνται εικόνες οι οποίες κατά την ανθρώπινη λογική θεωρούνται παράδοξες.

Το θέμα της πρόσκλησης και της μετοχής στο δείπνο της Βασιλείας του Θεού είναι βαθύτερο και ουσιαστικότερο. Ξεπερνάει και την παιδαγωγική της πνευματικής προετοιμασίας. Η βασική έννοια που επιδιώκει ο Ιησούς με την παραβολή Του είναι η αλήθεια ότι η Βασιλεία του Θεού ανήκει σε όλους και όχι μόνο σε λίγους εκλεκτούς. Και το κριτήριο δεν είναι εξωτερικό, επικοινωνιακό και πολιτιστικό, αλλά βαθύτατα υπαρξιακό. Πλούσιοι και πτωχοί, δούλοι κι ελεύθεροι, άρχοντες και πολλοί άνθρωποι αποτελούν την οικογένεια του λαού του Θεού. Η παραβολή των βασιλικών γάμων δεν αποτελεί θεολογικό μύθο, κατάλληλο για το κήρυγμα, αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα. Η από αγάπη πρόσκληση του Χριστού προς όλους τους ανθρώπους να γίνουν μέλη της Εκκλησίας Του συνεπάγεται και ορισμένες υποχρεώσεις. Η ιδιότητα του χριστιανού δεν είναι μια οριστική και τελική κατάσταση, αλλά ένα έμβλημα αγώνα. Αυτός που δέχτηκε την πρόσκληση και μπήκε στην πορεία προς τη Βασιλεία του Θεού δεν μπορεί να εμφανιστεί μπροστά στον Κριτή χωρίς ένδυμα γάμου. Ο Θεός δείχνει την αγάπη Του καλώντας τον άνθρωπο στο δείπνο της Βασιλείας Του. Η άρνηση του ανθρώπου δεν σημαίνει και ματαίωση του έργου του Θεού. Αλλά, αγαπητοί μου, και η θετική ανταπόκρισή του στη Θεία πρόσκληση δεν τελεσφορεί εάν δεν συνοδεύεται με ζωή σύμφωνη προς το Θείο θέλημα. Η απάντηση του ανθρώπου δεν είναι το τέλος του διαλόγου αλλά η αρχή, που συνεπάγεται την υποχρέωση της καρποφορίας, ώστε Να φανεί αντάξιος της Θείας κλήσης.

Και αν η στολή της ψυχής μας δεν είναι κατάλληλη, τουλάχιστον να έχουμε συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας και να επαναλαμβάνουμε με δέος την ικεσία που λέμε πριν από τη Θεία Κοινωνία: **«Ὁ χιτὼν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με ὡς φιλόανθρωπος».**

ΑΜΗΝ!